

CHƯƠNG XXXII: THOÁT LỬA

“Con không đi đâu... Con không cần tới trạm xá... Con không muốn”

Harry lấp bấp khi nó cố gắng thoát khỏi giáo sư Tofty, ông đang nhìn Harry rất quan tâm sau khi giúp nó ra khỏi Đại sảnh đường trong khi các học sinh xung quanh đang nhìn họ chăm chăm.

“Con khỏe mà, giáo sư”, Harry lấp bấp và lau mồ hôi trên mặt. “Thực sự... Con chỉ mới thiếp đi thôi... và có một cơn ác mộng...”

“Áp lực của kì thi!” ông giáo sư già nói một cách thông cảm, vỗ nhẹ lên vai Harry. “Nó có thể xảy ra, cậu bé, ngẫu nhiên thôi! Bây giờ hãy uống một cốc nước lạnh và có lẽ con sẽ sẵn sàng để quay vào Đại sảnh đường? Giờ thi sắp hết rồi nhưng con vẫn có thể hoàn chỉnh câu cuối cho thật tốt”

“Vâng” Harry nói vu vơ “Con muốn nói... không... con đã làm xong - tất cả những gì con có thể làm, con nghĩ thế...”

“Rất tốt, rất tốt! Ta sẽ thu bài của con và ta cho là con nên đi nghỉ”

“Con sẽ làm như vậy” Harry gật đầu “cảm ơn giáo sư rất nhiều”

Ngay khi bóng giáo sư khuất sau ngưỡng cửa vào Đại sảnh, Harry chạy lên cầu thang bằng đá cẩm thạch, dọc theo hành lang qua những tấm chân dung đang càu nhàu, qua những chiếc cầu thang chuyển động, và cuối cùng xông qua cánh cửa đôi vào trạm xá như một cơn bão, làm cho bà Pomfrey - người đang hút thuốc màu xanh nhạt vào miệng Montagues - phải hét lên cảnh cáo. “Potter, trò nghỉ là trò đang làm gì thế hả?”

“Con cần gặp giáo sư McGonagall” Harry thở hổn hển. “... ngay bây giờ... đây là việc khẩn cấp!”

“Bà ấy không có ở đây, Potter” bà Pomfrey nói một cách buồn bã “bà ấy đã được chuyển tới bệnh viện Thánh Mungo sáng nay. Bốn Bùa Choáng vào ngực ở tuổi của bà ấy? Thật kì diệu khi chúng không giết được bà ấy”.

“Giáo sư đi rồi sao...?” Harry cảm thấy sốc.

Chuông reo bên ngoài kí túc xá và nó nghe thấy tiếng ầm ầm như mọi khi của các học sinh đang tràn ra các hành lang tầng trên và dưới nó. Nó vẫn đang nhìn thẳng vào bà Pomfrey. Sự khiếp sợ đang dâng lên trong nó.

Không còn ai để có thể thông báo. Dumbledore đã đi, Hagrid đã đi, nhưng nó vẫn hy vọng Giáo sư McGonagall còn ở đó, nóng nảy và cứng rắn, có lẽ, nhưng luôn luôn có thể tin cậy, đặc biệt trong thời điểm này...

“Ta không ngạc nhiên khi con cảm thấy bị sốc, Potter” bà Pomfrey nói, với vẻ rất tán thành trên khuôn mặt. “Cứ như thể một trong số bọn chúng có thể yểm bùa trước mặt bà ấy vào ban ngày. Hèn hạ, có thể nói là sự hèn hạ đáng khinh... nếu ta không lo lắng vì những gì có thể xảy ra cho các trò nếu không có ta thì ta đã xin thôi việc để phản đối”.

“Dạ”, Harry nói một cách lơ đãng. Nó quay người và bước thẩn thờ ra khỏi trạm xá, đi trong một hành lang đông đúc, bị xô đẩy bởi đám đông, sự hoảng loạn gia tăng trong nó giống như hơi độc khiến đầu nó choáng váng và nó không biết phải làm gì...

Ron và Hermione, một giọng nói xuất hiện trong đầu nó.

Nó lại chạy, đẩy lũ học sinh ra, lờ đi sự phản đối giận dữ của chúng. Nó chạy hết tốc lực, xuống dưới hai tầng và tới đầu cầu thang bằng đá cẩm thạch thì nó nhìn thấy hai đứa đang chạy về phía nó.

“Harry!” Hermione nó trước tiên, trông rất hoảng sợ. “Chuyện gì vậy? Cậu không sao chứ? Cậu ốm phải không?”

“Cậu đã đi đâu?” Ron gắng hỏi.

“Đi với mình” Harry nói nhanh. “Đi nào, mình có cái này muốn nói với các cậu”

Nó kéo chúng đi dọc theo hành lang tầng một, ngó qua ô cửa, và cuối cùng tìm ra một phòng học trống, nó chui vào, đóng cửa ngay khi Ron và Hermione vào trong, dựa lên cái cửa và nhìn chúng.

“Voldemort đã bắt chú Sirius”

“Cái gì?”

“Làm sao cậu biết —?”

“Mình nhìn thấy. Vừa xong. Khi mình ngủ gật trong lúc thi”

“Nhưng — nhưng ở đâu? Bằng cách nào?” Hermione mặt trắng bệch.

“Mình không biết” “Nhưng mình biết chính xác nó ở đâu. Đó là một căn phòng trong Sở Cơ mật đầy những cái giá với những quả cầu thủy tinh nhỏ và họ đang ở cuối dãy chín mươi bảy... hắn đang cố gắng dùng chú Sirius để lấy cái gì đó mà hắn muốn ở đó...hắn tra tấn chú ấy... hắn nói rằng cuối cùng hắn sẽ giết chú ấy!”.

Giọng Harry run rẩy. Đầu gối của nó cũng thế. Nó đi tới một cái bàn, ngồi lên đấy và cố gắng làm chủ chính mình.

“Làm thế nào chúng ta tới đó được?” Harry hỏi hai đứa bạn.

Im lặng. Rồi Ron nói “Đ..đến đó à?”

“Đến Sở Cơ mật, chúng ta có thể cứu chú Sirius!” Harry nói to.

“Nhưng...Harry...” Ron nói một cách yếu ớt.

“Cái gì? Cái gì?” Harry ngắt lời Ron.

Nó không thể hiểu vì sao hai đứa đều nhìn chằm chằm vào nó như thể nó đang nhờ chúng làm một việc gì đó quá đáng.

“Harry” Hermione nói với giọng hoảng sợ hơn “Ờ... làm... làm thế nào mà Voldemort vào được Bộ Pháp thuật mà không bị ai đó nhận ra?”

“Làm sao mình biết được?” Harry gào lên “Câu hỏi bây giờ là làm thế nào chúng ta có thể tới đó được!”

“Nhưng... Harry, hãy suy nghĩ điều này” Hermione bước đến gần nó, “bây giờ là năm giờ chiều... Bộ pháp thuật có đầy người đang làm việc... làm sao Voldemort và chú Sirius có thể vào đó mà không bị phát hiện? Harry... họ là hai phù thủy bị truy lùng gắt gao nhất trên thế giới... cậu nghĩ rằng họ có thể vào một toà nhà đầy những Thần Sáng mà không bị phát hiện?”

“Mình không biết, Voldemort có thể dùng Áo khoác tàng hình hoặc một thứ gì đó!” Harry nói to “Dù sao chẳng nữa, Sở Cơ mật luôn luôn không có người mỗi lần mình đến đó....”

“Cậu chưa bao giờ ở đó, Harry”, Hermione nói nhỏ. “Tất cả chỉ là cậu mơ thấy nó”.

“Đó không phải là những giấc mơ bình thường!” Harry hét vào mặt cô bé, đứng dậy và tới lượt nó tiến tới gần cô bé. Nó muốn làm lay chuyển suy nghĩ của cô bé, “Thế cậu giải thích thế nào về vụ ba của Ron, về tất cả những cái đó, làm thế nào mình có thể biết được điều gì đã xảy ra với bác ấy?”

“Nhưng chuyện này thì — thì không thể xảy ra được!” Hermione nói một cách liều lĩnh “Harry, làm thế nào mà Voldemort có thể bắt chú Sirius khi chú ấy vẫn luôn ở Quảng Trường Grimmauld được?”

“Chú Sirius có thể trốn ra chỉ để có một chút không khí trong lành” giọng Ron lo lắng “chú ấy đã liều lĩnh ra khỏi ngôi nhà đó năm ngoái...”

“Nhưng vì sao”, Hermione tiếp tục phản đối, “Tại sao Voldemort muốn dùng chú Sirius để lấy cái vũ khí đó, hay bất cứ thứ gì như vậy.”

“Mình không biết, có thể có hàng đồng lí do!” Harry hét. “Có thể chú Sirius là người mà Voldemort không phải lo lắng xem chú ấy bị thương hay không...”

“Các bạn biết không, mình vừa mới nghĩ ra một điều”, Ron cao giọng. “Em trai của Sirius là một Tử thần Thực tử, phải không? Có thể hẳn đã nói cho Sirius bí mật làm thế nào để lấy được thứ vũ khí đó”

Đúng — và điều đó giải thích tại sao thầy Dumbledore đã rất muốn giữ chú Sirius trong nhà suốt ngày!” Harry nói.

“Nghe này, mình xin lỗi,” Hermione la lên, “nhưng cả hai cậu đều không chắc chắn và chúng ta không có một bằng chứng nào cho chuyện này, không có gì chứng minh Voldemort và chú Sirius đang ở đó...”

“Hermione, Harry đã nhìn thấy họ!” Ron vặn lại.

“Được rồi”, cô bé nói, trông hơi sợ hãi nhưng quả quyết “Mình phải nói điều này...”

“Gì vậy?”

“Cậu... điều này không phải là sự phê phán, Harry! Nhưng cậu hành động... phần nào... ý mình là — cậu có nghĩ rằng cậu mắc phải một chút giống như là — sự ám ảnh của trách nhiệm đi cứu người?” cô bé nói.

Nó nhìn cô bé trừng trừng. “Vậy cái gì được cho là “trách nhiệm phải đi cứu người?”

“À... cậu...”, cô bé trông sợ hãi hơn bao giờ hết. “Ý mình là... chẳng hạn năm ngoái... trong hồ nước... khi cuộc thi đấu Tam Pháp thuật... cậu không cần thiết phải... mình muốn nói, cậu không cần phải cứu em gái của Delacour... nhưng cậu đã... mang nó theo”

Một đợt sóng giận dữ nhói lên trong người Harry, “sao cô bé có thể làm nó nhớ lại sự ngu ngốc ấy lúc này?”

“Mình muốn nói, đó thật sự là điều rất tốt ở cậu và tất cả mọi thứ” Hermione nói nhanh, trông gần như hoá đá khi cô bé nhìn vào mặt Harry, “mọi người đều nghĩ rằng đó là điều thực sự tuyệt vời...”

“Thật buồn cười”, Harry rít qua kẽ răng, “bởi vì mình nhớ rất rõ Ron đã nói rằng mình đã lãng phí thời gian để hành động như một vị anh hùng — đó là điều mà cậu nghĩ phải không? Cậu cho rằng mình lại muốn làm anh hùng một lần nữa?”

“Không, không phải như vậy!” Hermione trông sợ hãi. “Mình hoàn toàn không có ý như vậy”

“Tốt, thế thì hãy nói cái mà cậu muốn nói đi, bởi vì chúng ta đang phí thời gian ở đây!” Harry hét lên.

“Mình đang cố gắng nói điều này — Voldemort hiểu rõ cậu, Harry! Hắn mang Ginny xuống Phòng chứa bí mật để lừa cậu vào đó, đó là kiểu hắn hay làm, hắn hiểu cậu là kiểu người... người sẽ đi giúp chú Sirius! Điều gì sẽ xảy ra nếu hay đang cố lừa cậu vào trong Sở Cờ mật...?”

“Hermione, hắn làm điều đó để dụ mình tới hay không, đó không phải là việc quan trọng — họ đã đưa giáo sư McGonagall tới Bệnh viện St Mungo, ở đây không còn thành viên của Hội để mình có thể kể, và nếu chúng mình không tới, chú Sirius sẽ chết!”

“Nhưng Harry... điều gì xảy ra nếu giấc mơ của cậu chỉ là.... chỉ là một giấc mơ?”

Harry gào lên trong thất vọng. Hermione gần như lùi lại, trông rất cả giác.

“Mình không mơ!” Harry hét vào mặt cô bé, “Mình không gặp ác mộng, mình không mơ! Bạn nghĩ tất cả phép Phong Tỏa (Occlumency) để làm gì, tại sao bạn không nghĩ rằng Dumbledore muốn mình đừng nhìn thấy những thứ đó? Bởi vì chúng là THỰC, Hermione — Chú Sirius đã bị bắt, chỉ có một người có thể cứu chú ấy, và nếu cậu không muốn đi, tốt thôi, nhưng mình sẽ đi, cậu hiểu không? Và nếu mình nhớ không nhầm, cậu đã không có vấn đề gì với cái sự ám ảnh phải đi cứu người của mình khi chính là cậu được mình cứu khỏi lũ Dementors (Giám Ngục-ND), hay —” nó quay sang Ron “khi em gái cậu được mình cứu khỏi con Tử xà.

“Mình không nói là mình có vấn đề với điều đó!” Ron giận dữ.

“Nhưng Harry này, mình đã nói điều này nhiều lần”, Hermione dữ dội nói, “thầy Dumbledore muốn cậu học Phép Phong tỏa để ngăn chặn những thứ đó ra khỏi tâm trí cậu, nếu cậu học xong nó rồi thì cậu đã không bao giờ nhìn thấy điều này....”

“NẾU CẬU NGHĨ RẰNG MÌNH SẼ HÀNH ĐỘNG NHƯ THỂ MÌNH KHÔNG NHÌN THẤY GÌ...”

“Chú Sirius nói với cậu rằng không có điều gì quan trọng hơn việc cậu học cách phong tỏa tâm trí”

“ĐƯỢC, MÌNH HI VỌNG CHÚ ẤY SẼ NÓI KHÁC NẾU CHÚ ẤY BIẾT ĐIỀU GÌ SẼ XẢY RA...”

Cửa phòng học mở ra. Harry, Ron và Hermione quay ngoắt lại. Ginny đi vào, trông rất tò mò, theo sát sau đó là Luna, trông như thể là chỉ tạt vào một cách tình cờ.

“Chào”, Ginny ngập ngừng. “Bọn em nghe thấy tiếng anh đang hét. Anh đang nói điều gì vậy?”

“Không phải việc của em”, Harry nói một cách cộc cằn.

Ginny nhướn lông mày “Không cần phải nói giọng như vậy với em”, cô bé lạnh lùng nói, “em chỉ tự hỏi em có thể giúp gì hay không”.

“À, em không thể giúp gì được”, Harry nói ngắn gọn.

“Anh đang trở nên thô lỗ đấy, anh biết không”, Luna nhẹ nhàng nói.

Harry rửa thầm và quay đi. Điều cuối cùng mà nó có thể muốn làm bây giờ chính là nói chuyện với Luna Lovegood.

“Đợi đã,” Hermione đột ngột nói, “đợi đã... Harry, chúng có thể giúp.”

Harry và Ron nhìn cô bé.

“Nghe này,” cô bé nói gấp, “Harry, chúng ta cần biết chính xác xem chú Sirius có thật sự rời Đại bản doanh hay không.”

“Mình đã nói rồi, mình đã nhìn thấy...”

“Harry, mình xin cậu, làm ơn đi!” Hermione tuyệt vọng nói. “Làm ơn kiểm tra xem chú Sirius có thật sự không ở đó hay không trước khi chúng ta tới London. Nếu chúng ta biết chắc chắn chú ấy không ở nhà, thì mình thề là mình sẽ không ngăn cản cậu. Mình sẽ đi, mình sẽ làm bất cứ cái gì có thể để cứu chú ấy.”

“Chú Sirius đang bị tra tấn!” Harry hét. “Chúng ta không còn thời gian để mà lãng phí đâu.”

“Nhưng nếu đó chỉ là mẹo lừa của Voldemort, Harry, chúng ta sẽ đi kiểm tra, chúng ta phải đi.”

“Bằng cách nào?” Harry hỏi gặng. “Làm thế nào chúng ta có thể kiểm tra được?”

“Chúng ta sẽ dùng lò sưởi của mụ Umbridge và xem chúng ta có thể liên lạc với chú Sirius hay không” Hermione trông rất kinh hãi khi nghĩ đến điều đó, “chúng ta sẽ lừa mụ Umbridge đi đâu đó, nhưng chúng ta cần phải canh chừng, và vì vậy chúng ta cần nhờ Ginny và Luna.”

Mặc dù đang phải vật lộn với việc hiểu xem cái gì đang diễn ra, Ginny nói ngay lập tức, “Đúng, bọn em sẽ làm điều đó,” và Luna nói, “khi anh nói ‘Sirius’, có phải anh đang nói về Stubby Boardman (Người đàn ông râu ria xồm xoàm trên ảnh truy nã)?”

Không ai trả lời cô bé.

“Được rồi,” Harry nói với Hermione, “Được rồi, nếu cậu nghĩ ra cách gì để làm điều đó thật nhanh, mình sẽ theo ý cậu, nếu không mình sẽ tới Sở cơ mật ngay bây giờ.”

“Sở cơ mật?” Luna trông hơi ngạc nhiên. “Nhưng làm thế nào anh tới đó được?”

Một lần nữa Harry lại lờ cô bé đi.

“Rồi,” Hermione vịn hai tay vào nhau và gõ gõ vào mặt bàn. “Xong rồi... ờ... một người trong chúng ta phải đi tìm Umbridge và... và lái mụ ta đi hướng khác, giữ cho mụ ta tránh xa khỏi văn phòng của mụ. Người đó có thể kể cho mụ ta... mình không biết... rằng Peeves như thường lệ đã làm điều gì đó tệ lắm...”

“Mình sẽ làm,” Ron nói ngay. “Mình sẽ nói với mụ rằng Peeves đã phá tung lớp học Biển hình hoặc cái gì đó, chỗ đó ở rất xa văn phòng của mụ. Mình chắc chắn có thể thuyết phục được Peeves làm điều đó nếu mình gặp nó.”

Trong tình hình nghiêm trọng như vậy, Hermione không phản kháng gì việc phá tung lớp học Biển hình.

“Rồi,” cô bé nói, trán cô bé nhăn lại khi cô tiếp tục, “Bây giờ chúng ta cần phải giữ các học sinh khác tránh xa văn phòng khi chúng ta vào trong, nếu không lũ Slytherin sẽ thấy vào báo cho mụ ta biết.

“Luna và em sẽ đứng ở hai đầu hành lang,” Ginny nói ngay lập tức, “và cảnh báo mọi người không đi qua đó bởi vì ai đó đã phun Khí gây nghẹt thở.” Hermione trông rất ngạc nhiên với sự lạnh ý của Ginny khi đưa ra mẹo lừa đó; Ginny nhún vai và nói, “Anh Fred và anh George đã dự định làm điều đó trước khi họ rời trường.”

“Tốt,” Hermione nói. “Và sau đó, Harry, cậu và mình sẽ khoác Áo tàng hình vào trong văn phòng và cậu có thể nói chuyện với chú Sirius....”.

“Chú ấy không có ở đó, Hermione!”

“Ý mình là, cậu có thể... có thể kiểm tra xem chú Sirius có ở nhà hay không trong khi mình canh chừng cho cậu, mình không nghĩ là cậu nên ở đó một mình, Lee đã tạo ra một cái lỗ trên cửa sổ và thả vào trong phòng mấy con Nifflers.

Mặc dù đang giận dữ và sốt ruột, Harry nhận ra rằng lời đề nghị của Hermione cùng đi với nó vào văn phòng mụ Umbridge là một dấu hiệu của sự đoàn kết và trung thành.

“Mình... được rồi, cảm ơn cậu,” nó thì thầm.

“Được rồi, thậm chí nếu chúng ta làm tất cả những điều đó, tôi không nghĩ là chúng ta có nhiều hơn năm phút,” Hermione nói, trông đỡ căng thẳng hơn vì Harry có vẻ như đã chấp nhận kế hoạch của cô bé, “không có cả lão Filch và cả cái bọn đáng ghét trong Đội Thẩm Tra láng vẳng quanh đó.”

“Năm phút là đủ,” Harry nói “Nào, chúng ta tiến hành thôi...”

“Bây giờ ư?” Hermione trông như thể bị sốc.

“Tất nhiên là bây giờ!” Harry giận dữ. “cậu nghĩ rằng chúng ta sẽ đợi đến tận sau bữa tối hay sao? Hermione, Sirius đang bị tra tấn ngay lúc này!”.

“Mình — ờ, được rồi,” cô bé tuyệt vọng nói. “Cậu đi lấy cái Áo tàng hình và chúng ta sẽ gặp nhau tại cuối hành lang có văn phòng của Umbridge, được chứ?”

Harry không trả lời, chạy vụt ra khỏi phòng và chạy xuyên qua đám đông bên ngoài hành lang. Khi lên được 2 tầng, nó gặp Seamus và Dean, đang réo gọi nó một cách vui vẻ và nói rằng chúng đang chuẩn bị một bữa tiệc thân đêm ăn mừng việc kết thúc kì thi tại phòng sinh hoạt chung. Harry hầu như không để ý đến chúng, nó chui qua cái lỗ chân dung khi chúng đang tranh luận về số chai bia bơ chợ đen mà chúng cần và sau đó lại trèo ra, cái Áo tàng hình và con dao ma thuật của chú Sirius nằm an toàn trong túi nó trước khi bọn kia nhận ra nó đã đi khỏi đó.

“Harry, cậu có muốn góp vài đồng Galleon không? Harold Dingle nói rằng ông ta có thể bán cho chúng ta vài li Whisky Lửa”.

Nhưng Harry đã chạy rất nhanh dọc theo hành lang, và vài phút sau nó nhảy qua những chiếc cầu thang cuối cùng để gặp lại Ron, Hermione, Ginny và Luna, đang hội ý ở cuối hành lang của mục Umbridge.

“Mình đã lấy được rồi,” nó thở hổn hển. “Sẵn sàng tiến hành chứ?”

“Được rồi”, Hermione thì thầm khi có một đám học sinh năm thứ sáu ồn ào đi qua chúng. “Vây Ron — cậu đi đi và kéo mục Umbridge đi thật xa... Ginny, Luna, nếu bọn em có thể bảo mọi người tránh cái hành lang này... Harry và chị sẽ khoác Áo tàng hình và đợi cho đến khi hành lang không còn ai...”

Ron bước sai chân, màu tóc đỏ rực của nó xuất hiện ở cuối hành lang, trong khi cái đầu sắc sảo không kém của Ginny lúc lắc giữa đám học sinh đang chen lấn xung quanh chúng theo một hướng khác được vạch ra bởi cái đầu hoe vàng của Luna.

“Hãy ra khỏi đây,” Hermione thì thầm, kéo mạnh cổ tay Harry và đẩy nó vào một hốc tường chỗ đặt một cái đầu xấu xí bằng đá của một lão phù thủy thời trung cổ đứng lẩm bẩm một mình với cái cột.

“Cậu có chắc chắn là mình khoẻ chứ, Harry? Trông mặt cậu nhợt nhạt lắm.”

“Mình khoẻ mà,” nó nói ngắn gọn, kéo cái Áo tàng hình ra khỏi túi. Thực sự, cái sẹo của nó đang đau, nhưng không nghiêm trọng bằng việc nó nghĩ rằng Voldemort đã tra tấn chú Sirius rất mạnh tay. Nó đau hơn rất nhiều so với khi Voldemort trừng phạt Avery...

“Đây,” nó trùm cái áo qua hai đứa, chúng đứng đó và nghe thấy rõ tiếng Latin lẩm bẩm từ một người đằng trước chúng.

“Mọi người không thể đi qua đây!” Ginny đang gọi đám đông. “Không, xin lỗi, các bạn phải đi vòng lại bằng cái cầu thang xoay, ai đó đã phun Khí gây ngẹt thở dọc hành lang này...”.

Hai đứa có thể nghe thấy tiếng mọi người phàn nàn, một giọng gắt gỏng “Tôi không thấy có khí gì.”

“Bởi vì nó không màu,” Ginny nói với giọng nghiêm túc một cách thuyết phục, “nhưng nếu bạn muốn đi qua, cứ việc, sau đó chúng tôi sẽ dùng xác bạn để chứng minh điều tôi nói cho những tên ngốc tiếp theo không tin lời chúng tôi.”

Một cách chậm chạp, đám đông thưa dần. Cái tin về Khí gây ghê tởm hình như đã lan ra, mọi người không đi theo đường đó nữa. Cuối cùng khi xung quanh khu vực đó đã hoàn toàn vắng vẻ, Hermione nói nhỏ, “mình nghĩ rằng đã đến lúc chúng ta vào đó, Harry... đi thôi.”

Hai đứa đi tới, được trùm kín bằng Áo tàng hình. Luna đang đứng quay lưng về phía chúng ở cuối hành lang. Khi hai đứa đi qua Ginny, Hermione thì thầm, “Tốt lắm... và đừng quên mật hiệu.”

“Mật hiệu là gì thế?” Harry thì thầm, khi hai đứa tới cửa văn phòng.

“Một đoạn điệp khúc “Weasley là vua của chúng ta” nếu chúng nhìn thấy Umbridge quay lại,” Hermione trả lời khi Harry dứt cái lưỡi dao vào cái khe giữa cánh cửa và tường. Cái khoá kêu click và mở ra. Hai đứa đi vào văn phòng.

Con mèo con lông sặc sỡ đang sưởi ấm trong ánh nắng chiều, nhưng ngược lại văn phòng vẫn giống như lần cuối cùng nó đến đó. Hermione thở dài nhẹ nhõm.

“Mình đã nghĩ có thể mẹ ta đã thêm những biện pháp canh phòng sau con Niffler thứ hai.”

Chúng kéo cái Áo tàng hình xuống, Hermione bước nhanh tới cửa sổ và đứng nấp vào một góc, nhòm xuống dưới sân tay nắm chặt đũa phép. Harry lao tới cái lò sưởi, bốc một nhóm bột Floo và ném vào vĩ lò, làm bùng lên một ngọn lửa màu xanh ngọc. Nó quỳ xuống, chui đầu vào trong ngọn lửa và hét, “Số 12, Grimmauld Place!”

Đầu nó bắt đầu quay như thể nó vừa mới ra khỏi cái đu quay mặc dù đầu gối vẫn đang quỳ chắc chắn trên sàn nhà lạnh. Nó cố gắng giữ cho mắt nó khỏi bị mờ hóng và khi sự quay tròn chấm dứt nó mở mắt ra và thấy mình đang nhìn vào cái bếp dài và lạnh lẽo tại Grimmauld Place.

Ở đó không có ai cả. Nó đã cho rằng như vậy, dù chưa chuẩn bị đón nhận đợt sóng sợ hãi và hoảng loạn mà dường như làm nổ tung dạ dày nó khi nhìn thấy căn phòng vắng vẻ.

“Chú Sirius?” nó gào lên. “Chú có ở đó không?”

Tiếng nó vang vọng khắp phòng, nhưng không hề có tiếng trả lời ngoại trừ tiếng lướt nhẹ từ bên phải cái đồ trang trí.

“Ai đó?” nó gọi, tự hỏi liệu đó có phải là một con chuột.

Con gia tinh Kreacher rón rén bước vào tầm mắt của Harry. Nó trông rất hài lòng vì điều gì đó, mặc dù nó hình như vừa chịu một vết thương khá nặng ở cả hai bàn tay, đang được băng kín.

“Đó là cái đầu của thằng bé nhà Potter trong ngọn lửa,” Kreacher nói với cái bếp trống rỗng, lên nhìn Harry một cái với vẻ hân hoan một cách kì quặc. “Kreacher tự hỏi nó đến đến đây làm gì nhỉ?”

“Chú Sirius ở đâu, Kreacher?” Harry hỏi gặng.

Con gia tinh cười khò khè.

“Ông chủ đã đi ra ngoài rồi, Harry Potter.”

“Chú ấy đi đâu? Chú ấy đã đi đâu, Kreacher?”

Kreacher chỉ cười khúc khích một mình.

“Ta cảnh cáo ông!” Harry nói, hoàn toàn ý thức được rằng cơ hội của nó để gây ra sự trừng phạt lên Kreacher là hoàn toàn không có trong tình cảnh này. “Thế còn thầy Lupin? Mắt điên? Ai đó trong số họ, ở đó có ai đó trong số họ không?”

“Không có ai ngoài Kreacher!” con gia tinh nói một cách sung sướng, và quay lưng lại, nó bắt đầu đi chậm chậm về phía cái cửa ở cuối phòng ăn. “Kreacher nghĩ rằng nó sẽ nói chuyện với bà chủ của nó bây giờ, đúng, nó không có được cơ hội đó trong một thời gian dài, chủ nhân của Kreacher đã cấm nó không được nói chuyện với bà —”.

“Thế chú Sirius đi đâu?” Harry hét lên sau lưng con gia tinh. “Kreacher, có phải chú ấy đi đến Sở Cơ mật không?”

Kreacher dừng lại. Harry không thể nhìn thấy cái đầu hói của nó qua một rừng ghế trước mặt nó.

“Chủ nhân không nói cho Kreacher khốn khổ này nơi chủ nhân đến,” con gia tinh nói nhỏ.

“Nhưng ông biết!” Harry hét. “Phải không? Ông biết nơi chú Sirius tới!”.

Một chút im lặng, sau đó con gia tinh bật ra một tiếng cười khò khè to hơn.

“Chủ nhân sẽ không quay trở về từ Sở Cơ mật!” nó nói một cách vui sướng. “Kreacher và bà chủ của nó lại được cô độc một lần nữa!”

Và nó chạy nhanh về phía trước rồi biến mất sau cánh cửa gian phòng.

“Mày...!”

Nhưng trước khi Harry kịp thốt ra một lời nguyên rủa hay lăng mạ, nó cảm thấy một cơn đau ở đầu, nó hít phải rất nhiều bồ hóng và ho, thấy nó đang bị kéo về phía sau qua ngọn lửa với sự thô lỗ kinh khủng, cho đến khi nó đang nhìn chằm chằm vào cái mặt to bè, xanh xao của giáo sư Umbridge - người đã nắm tóc nó kéo về phía sau ra khỏi lò sưởi và giờ đây đang bẻ cổ nó về phía sau càng mạnh hết mức nó có thể chịu được, như thể là mẹ ta đang chuẩn bị cắt cổ nó.

“Trò nghĩ xem,” mẹ thì thầm, kéo cổ Harry thậm chí còn mạnh hơn, khiến cho nó có thể nhìn thấy trần nhà, “sau hai con Niffler, ta lại để cho một sinh vật còn bẩn thỉu hơn vào văn phòng của ta mà không biết? Ta đã ếm bùa Lén lút Dò tìm lên khắp cánh cửa sau khi con

cuối cùng vào đây, thằng bé ngu ngốc. Lấy đũa phép của nó,” mụ quát ai đó mà nó không thể nhìn thấy, và nó cảm thấy một bàn tay mò mẫm trong túi ngực của cái áo khoác và lấy mất cái đũa phép. “và của con bé kia nữa”.

Harry nghe thấy tiếng ầu ẩu ở cạnh cửa và biết rằng Hermione đã bị tước mất đũa phép.

“Ta muốn biết tại sao trò lại ở trong văn phòng của ta,” Umbridge nói, lắc cái bàn tay đang nắm tóc nó làm cho nó lảo đảo.

“Con chỉ... cố gắng lấy lại cây chổi Tia chớp!” Harry rên rỉ.

“Đối trá.” Mụ lắc đầu nó một lần nữa. “Cái chổi của trò đã được canh gác nghiêm ngặt trong hầm ngầm, như trò đã biết rất rõ, Potter. Đầu của trò đã ở trong lò sưởi của ta. Trò đang liên lạc với ai?”

“Không ai cả...” Harry cố gắng kéo ra khỏi mụ. Nó cảm thấy vài vùng tóc dính chặt vào da đầu.

“Nói dối!” Umbridge hét lên. Mụ ném nó rơi phịch xuống cái bàn. Bây giờ nó có thể thấy Hermione bị ấn chặt vào tường bởi Millicent Bulstrode. Malfoy đang dựa vào bậu cửa sổ, nở một điệu cười tự mãn khi ném cái đũa phép của Harry lên trời và rồi bắt lại.

Ở bên ngoài có tiếng ồn ào và một nhóm Slytherins đông hơn đi vào, mỗi đứa túm chặt Ron, Ginny, Luna và — với sự bối rối của Harry — là Neville, đang bị bóp chặt bởi Crabbe và trông như thể đang rất nghẹt thở. Cả bốn đều bị bịt miệng.

“Bắt được tất cả bọn chúng,” Warrington nói, đẩy Ron một cách thô bạo vào phòng. “Thằng này,” nó chỉ bằng ngón tay mập mạp vào Neville, “cố gắng ngăn cản tôi bắt con bé kia,” nó chỉ vào Ginny, đang cố gắng đá vào cẳng chân một con bé Slytherin to lớn đang tóm chặt cô bé. “nên tôi đã bắt cả nó theo.”

“Tốt, tốt” Umbridge nhìn Ginny vùng vẫy. “Ờ, có vẻ như Hogwarts không lâu nữa sẽ thành khu-vực-không-có-lũ-Weasley hả?”

Malfoy cười to một cách nịnh nọt. Umbridge cười với Ginny bằng một nụ cười rộng tới tận mang tai rất tự mãn. Mụ ngồi lên cái ghế bành phủ vải hoa sắc sỡ, nháy mắt với những tù nhân của mụ như một con cóc ngồi trong chậu hoa.

“Vây là Potter,” mụ nói. “Mi bố trí vài người canh chừng xung quanh văn phòng của ta và mi đã gởi thằng hề này,” mụ hất cằm về phía Ron — Malfoy thậm chí cười to hơn — “đến báo với ta rằng con yêu tinh đang tiến hành tàn phá trong lớp Biến hình trong khi ta biết chính xác rằng nó đang bơi mực lên các mắt kính tại lớp học thiên văn — ông Filch vừa mới thông báo cho ta điều đó.”

“Rất rõ ràng, rằng có việc gì đó rất quan trọng để mi nói với người nào đó. Đó là Albus Dumbledore? Hay là tên lai khổng lồ Hagrid? Ta nghi ngờ rằng đó có thể là Minerva McGonagall, ta biết rằng bà ta bị thương nặng đến nỗi khó mà nói chuyện được với ai.”

Malfoy và vài đứa nữa trong Đội của Người thanh tra cười nhiều hơn khi nghe câu đó. Harry cảm thấy sự giận dữ và căm ghét trào lên tận cổ khiến cho nó run lẩy bẩy.

“Tôi nói chuyện với ai không phải là việc của bà,” nó gầm gừ.

Cái mặt của mụ Umbridge, vốn đã trông đã chán ngắt, dường như lại căng ra.

“Rất tốt,” mụ nói với cái giọng nguy hiểm và ngọt ngào một cách giả dối nhất. “Rất tốt, Potter... Ta cho trò một cơ hội để kể lại. Nếu trò từ chối. Ta không có sự lựa chọn nào khác ngoài ép buộc trò. Draco”

“... tìm cho ta giáo sư Snape.”

Malfoy cắt cái dũa phép của Harry vào trong áo choàng của nó và rời khỏi phòng với nụ cười ngớ ngẩn, nhưng Harry hầu như không nhận thấy điều đó. Nó chợt nhận ra một điều; nó không thể tin được là nó lại ngu đến nỗi quên mất điều đó. Nó cứ nghĩ rằng tất cả thành viên của Hội, tất cả những ai có thể giúp nó cứu Sirius, đã đi khỏi — nhưng nó đã nhầm. Vẫn còn một thành viên của Hội Phượng hoàng tại Hogwarts — Snape.”

Sự im lặng bao trùm trong văn phòng ngoại trừ tiếng sột soạt và tiếng thứ gì đó bị kéo lê đi gây ra bởi những nỗ lực của lũ học sinh nhà Slytherin để giữ Ron và những người khác trong vòng kiểm soát. Môi của Ron chảy máu xuống cái thảm khi nó vật lộn chống lại Warrington; Ginny vẫn còn cố dẫm lên chân con bé năm thứ sáu đã khoá chặt cả hai tay cô bé; và Hermione trong nỗ lực, không có kết quả lắm, đẩy Millicent Bulstrode ra khỏi cô bé. Tuy nhiên, Luna, đứng một cách yếu ớt bên cạnh kẻ đã bắt cô bé, nhìn chăm chăm một cách lơ đãng ra ngoài cửa sổ như thể là phần nào buồn bực bởi vụ việc này.

Harry quay lại nhìn vào Umbridge, cũng đang nhìn nó chăm chú. Nó giữ một bộ mặt hiền lành và không biểu lộ tình cảm một cách có chủ ý khi nghe tiếng bước chân từ hành lang bên ngoài và Draco Malfoy đi vào phòng, theo sát nó là Snape.

“Bà muốn gặp tôi, bà hiệu trưởng?” Snape nói, nhìn quanh tất cả những cặp học sinh đang vật lộn với một thái độ hoàn toàn thờ ơ.

“À, giáo sư Snape,” Umbridge nói, với nụ cười mở rộng và đứng dậy lần nữa. “Đúng, tôi muốn có một chai Chân dược, nhanh hết mức có thể, làm ơn.”

“Bà đã dùng chai Chân dược cuối cùng của tôi để thẩm vấn Potter,” Snape đang quan sát mụ một cách điềm tĩnh qua mái tóc đen nhờn nhờn của mình. “Chắc rằng bà chưa dùng hết nó chứ? Tôi đã nói với bà rằng ba giọt là đủ.”

Umbridge bối rối.

“Anh có thể làm thêm nữa chứ, phải không?” giọng mụ trở nên ngọt ngào như con gái giống như mỗi khi mụ giận dữ.

“Đương nhiên,” môi Snape cong lên. “Nó cần một chu kì trăng tròn để hoàn thành, vì vậy tôi sẽ có nó cho bà trong vòng 1 tháng.”

“Một tháng?” Umbridge kêu lên quang quác, miệng phồng lên như con cóc. “Một tháng! Nhưng tôi cần nó ngay tối nay, Snape! Tôi vừa bắt được Potter đang dùng lò sưởi của tôi để liên lạc với một người hoặc một nhóm người nào đó!”

“Thật chứ?” Snape nói, lần đầu tiên biểu lộ một dấu hiệu rất mờ nhạt của sự thích thú, khi lão nhìn quanh Harry. “Ồ, điều đó không làm tôi ngạc nhiên. Potter không bao giờ tỏ ra chú ý tới việc thực hiện các nội quy của trường.”

Đôi mắt lạnh giá, tối tăm của lão đang nhìn soi mói vào mắt của Harry, nó bắt gặp cái nhìn của lão một cách thần nhiên, tập trung sự chú ý của nó vào những gì nó thấy trong giấc mơ, hi vọng rằng Snape sẽ đọc điều đó từ trong tâm trí nó, để có thể hiểu...

“Tôi muốn thẩm vấn nó!” Umbridge lặp lại một cách giận dữ, và Snape thôi không nhìn Harry nữa mà quay lại khuôn mặt run lẩy bấn vì giận dữ của mụ. “Tôi muốn anh cung cấp cho tôi một thứ độc được gì đó có thể bắt nó nói với tôi sự thật!”

“Tôi đã nói với bà rồi,” Snape nhẹ nhàng nói, “rằng tôi không còn Chân được dự trữ nữa. Trừ phi bà muốn đầu độc Potter — và tôi bảo đảm với bà rằng tôi sẽ có sự đồng cảm rất lớn với bà nếu bà làm điều đó — Tôi không thể giúp bà. Điều rắc rối duy nhất là hầu hết những chất độc tác động quá nhanh khiến cho các nạn nhân không có đủ thời gian để nói sự thật.”

Snape nhìn lại Harry, cũng đang nhìn lão chăm chăm, cố gắng một cách điên cuồng nhằm chuyển thông tin mà không dùng lời.

Voldemort đã bắt Sirius ở Sở Cơ mật, nó nghĩ đến điều đó một cách tuyệt vọng. Voldemort đã bắt Sirius...

“Anh bị thử thách!” mụ Umbridge gào lên, và Snape quay lại nhìn mụ, chân mày lão nhướn lên một chút. “Anh đang trở nên vô dụng một cách có chủ ý! Tôi trông đợi nhiều hơn thế, Lucius Malfoy luôn đánh giá rất cao về anh! Bây giờ hãy ra khỏi văn phòng của tôi.”

Snape cúi chào mụ một cách mỉa mai, và quay lại để đi ra khỏi phòng. Harry biết rằng đó là cơ hội cuối cùng của nó để báo cho Hội biết cái gì đang diễn ra bên ngoài.

“Hắn đã bắt được Chân nhồi bông!” nó hét. “Hắn đã bắt được Chân nhồi bông tại nơi mà nó được giấu”

Snape dừng lại khi bàn tay đang đặt lên núm vặn cửa văn phòng.

“Chân nhồi bông?” mụ Umbridge gào lên, nhìn rất hăm hở từ Harry tới Snape. “Chân nhồi bông là cái gì? Cái đó đang giấu ở đâu? Điều đó có ý nghĩa là gì hả Snape?”

Snape nhìn quanh Harry. Khuôn mặt lão trông rất bí hiểm. Harry không thể nói liệu lão có hiểu được hay không, nhưng nó không dám nói một cách rõ ràng hơn trước mặt mụ Umbridge.

“Tôi không có ý kiến gì,” Snape lạnh lùng nói. “Potter, khi ta muốn điều gì đó vô lí được hét vào mặt ta thì ta sẽ cho trò một chai Đồ uống Lắm nhảm. Và Crabbe, nói lỏng tay ra một chút. Nếu Longbottom bị chết ngạt thì điều đó có nghĩa là sẽ có hàng đồng công việc giấy tờ chán ngắt phải làm và ta sợ rằng ta sẽ phải đề cập đến điều đó vào trong bản đánh giá về trò khi nào trò đi xin việc.”

Lão đóng cái cửa rất nhanh, bỏ lại Harry trong tình trạng rối loạn còn tồi tệ hơn trước. Snape là hi vọng cuối cùng của nó. Nó nhìn Umbridge, người dường như cũng đang có cảm giác đó, trông mụ rất giận dữ và thất vọng.

“Rất tốt,” mụ nói, và rút ra đũa phép. “Rất tốt... Ta được bỏ lại trong tình trạng không còn sự lựa chọn nào khác... điều này lớn hơn vấn đề kỉ luật của trường... đây là vấn đề an ninh của Bộ... đúng... đúng...”

Mụ dường như đang nói với chính mình điều gì đó. Mụ bước tới một cách lo lắng, từng bước một (She was shifting her weight nervously from foot to foot), nhìn chăm chăm vào Harry, đập đập cái đũa phép vào lòng bàn tay mụ và thở mạnh. Khi nó nhìn mụ, nó cảm thấy sự bất lực kinh khủng vì không có cây đũa phép.

“Mi đang ép buộc ta, Potter... Ta không muốn làm điều đó,” Umbridge vẫn không ngừng đập đập cây đũa vào lòng bàn tay, “nhưng thỉnh thoảng trong vài trường hợp có thể thanh minh cho việc sử dụng... Ta chắc chắn Bộ sẽ hiểu rằng ta không còn sự lựa chọn nào khác...”

Malfoy đang nhìn mụ với vẻ thèm khát trên khuôn mặt.

“Lời nguyện Tra Tấn sẽ moi được từ cái lưỡi của mi,” Umbridge nói nhỏ.

“Không!” Hermione gào lên. “Giáo sư Umbridge — điều đó là bất hợp pháp.”

Nhưng Umbridge không để ý. Có một sự hăng hái và thích thú đáng kinh tởm trên mặt mụ mà Harry chưa bao giờ thấy trước đó. Mụ giờ đũa phép lên.

“Bộ không muốn bà phá luật, giáo sư Umbridge!” Hermione thút thít khóc.

“Những điều mà Cornelius không biết sẽ không làm tổn thương ông ta,” Umbridge đang thở hổn hển khi mụ chĩa đũa phép lần lượt vào những phần khác nhau trên cơ thể Harry, hình như đang cố quyết định xem chỗ nào sẽ gây đau đớn nhất. “Ông ta không bao giờ biết rằng ta đã sai bọn Giám ngục đuổi theo Potter vào mùa hè năm ngoái, nhưng ông ta đã vui mừng khi có được cơ hội để đuổi học nó, tất cả đều như nhau.”

“Chính là bà?” Harry há hốc miệng vì kinh ngạc. “Bà đã cử bọn Giám ngục đuổi theo tôi?”

“Ai đó phải hành động,” Umbridge thở hắt ra, khi cái đũa của mụ quyết định chỉ thẳng vào trán Harry. “Chúng đều ba hoa về việc bắt mi câm mồm bằng cách này hay cách khác — hay làm mất uy tín của mi — nhưng ta là người đã thực sự làm một cái gì đó cho điều đó... chỉ có điều là mi đã lách được phải không, phải không hả Potter? Nhưng hôm nay thì không đâu, bây giờ thì không...”. Và hít một hơi thật sâu, mụ rống lên, “Cruc—

“KHÔNG!” Hermione hét lên với một giọng bị đè nén đằng sau Millicent Bulstrode. “Không... Harry... chúng mình sẽ nói với bà ta!”

“Không đòi nào!” Harry hét, nhìn chăm chăm vào hình bóng lấp ló của Hermione mà nó có thể trông thấy.

“Chúng ta phải làm làm thế, Harry, dù sao chẳng nữa bà ta sẽ bắt cậu phải nói, thế... thế thì ích gì...?”

Và Hermione bắt đầu khóc một cách yếu ớt sau lưng áo choàng của Millicent Bulstrode. Millicent ngay lập tức thôi không cố ép cô bé vào tường.

“Tốt, tốt, tốt!” Umbridge trông rất hoan hỉ. “Cô Hời-Suốt bé nhỏ này sẽ cho chúng ta vài câu trả lời.”

“Er — my — nee — không!” Ron gào lên trong khi vẫn đang bị bịt mồm.

Ginny nhìn chăm chăm vào Hermione như thể nó chưa bao giờ nhìn thấy cô bé trước đây. Neville, vẫn còn bị nghẹt thở, cũng đang nhìn cô bé như vậy. Nhưng Harry đã nhận ra điều gì đó. Mặc dù Hermione đang thút thít một cách tuyệt vọng trong hai bàn tay, nhưng không hề có dấu vết của nước mắt.

“Mình... mình xin lỗi tất cả, nhưng... mình không thể chịu nổi...”

“Rất đúng, rất đúng, cô gái!” Umbridge tóm lấy vai Hermione, đẩy cô bé vào cái ghế bọc vải hoa đáng ghét và ngả người về phía cô bé. “Bây giờ... ai là người Potter muốn liên lạc lúc này?”

“Ờ,” Hermione hít sâu trong hai bàn tay, “ờ, bạn ấy đang cố gắng liên lạc với giáo sư Dumbledore.”

Ron như chết cứng, đôi mắt mở rộng. Ginny thôi không dẫm lên ngón chân đứa học sinh Slytherin đang giữ cô bé, và thậm chí Luna trông cũng hơi ngạc nhiên. May mắn là, sự chú ý của Umbridge và lũ tay sai của mụ đang tập trung quá mức vào một mình Hermione để tìm ra dấu hiệu khả nghi.

“Dumbledore?” Umbridge hăm hờ. “Mi biết Dumbledore ở đâu, hả?”

“Ồ... không!” Hermione nức nở. “Chúng tôi đã thử tìm ở quán Cái vạc lưng, ở Hẻm Xéo và quán Ba cây Chổi thần và thậm chí là quán Đầu Heo...”

“Con bé ngu ngốc — Dumbledore sẽ không ngồi ở quán rượu trong khi cả Bộ đang tìm kiếm lão!” Umbridge gào lên, sự thất vọng hằn lên thành từng đường trên mặt mụ.

“Nhưng... nhưng bọn tôi phải nói với giáo sư một việc rất quan trọng!” Hermione rên rỉ, hai bàn tay bấu chặt vào mặt, Harry biết, không phải vì đau, mà để giấu đi việc thiếu vắng những giọt nước mắt.

“Hả?” Umbridge nói với thích thú đột ngột sống dậy. “Cái gì bọn mi muốn kể cho lão?”

“Chúng tôi... chúng tôi muốn nói với giáo sư rằng tất cả đã s — sẵn sàng!” Hermione nghẹn ngào.

“Cái gì đã sẵn sàng?” Umbridge hỏi gặng, và bây giờ mụ tóm lấy vai Hermione lần nữa và lắc nhẹ. “Cái gì đã sẵn sàng, cô gái?”

“Cái... cái vũ khí,” Hermione nói.

“Vũ khí? Vũ khí gì?” Umbridge nói, và mặt mụ gần như nổ tung vì thích thú. “Bọn mi đang phát triển một phương pháp chống cự? Một thứ vũ khí có thể dùng để chống lại Bộ? Theo lệnh của lão Dumbledore, tất nhiên?”

“Đ-đúng vậy,” Hermione thở hổn hển, “nhưng thầy phải đi trước khi nó được hoàn thành và b-b-bây giờ chúng tôi đã làm xong nó cho thầy, và chúng tôi kh-kh-không thể tìm thấy thầy đ-để nói điều đó!”

“Đó là loại vũ khí gì vậy?” Umbridge nói một cách cay nghiệt, bàn tay ngắn và mập của mẹ vẫn nắm chặt vai của Hermione.

“Chúng tôi không th-th-thực sự hiểu nó,” Hermione nói, sụt sịt to lên. “Chúng tôi c..chỉ làm cái mà g-g-giáo sư Dumbledore bảo chúng tôi l-l-làm.”

Umbridge đứng thẳng dậy, trông rất đắc chí.

“Hãy dẫn ta tới chỗ để cái vũ khí,” mẹ nói.

“Tôi sẽ không chỉ khi có... lũ chúng nó,” Hermione kêu lên the thé, nhìn lũ học sinh Slytherins qua những ngón tay của cô bé.

“Không phải mi là người được đặt điều kiện,” giọng Umbridge cay độc.

“Tốt,” Hermione nói, bây giờ lại thốn thức trong hai bàn tay, “Tốt... cứ để bọn chúng nhìn thấy nó, tôi hi vọng lũ chúng nó sẽ áp dụng nó lên bà! Ờ, thực ra, tôi muốn bà mời rất nhiều, rất nhiều người đến và xem! Đ- điều đó sẽ thoả mãn bà phải không... ồ, tôi sẽ rất thích nếu c-cả trường biết nó ở đâu, và làm thế nào để d-dùng nó, và sau đó nếu bà gây khó chịu cho họ, họ sẽ có khả năng l- loại bỏ bà!”

Những lời đó có tác động rất lớn tới Umbridge, mẹ quay lại nhìn ngay lập tức, một cách nghi ngờ tất cả Đội Thẩm tra của mẹ, đôi mắt lồi của mẹ dừng lại một lúc ở Malfoy, đang cố gắng che dấu sự hăng hái và ham muốn xuất hiện trên khuôn mặt.

Umbridge nhìn vào Hermione và suy nghĩ một lúc, sau đó nói ra rất rõ ràng cái mà mẹ nghĩ với giọng của một bà mẹ.

“Được rồi, cung, hãy để việc này chỉ có mình mi và ta... và chúng ta sẽ đem theo Potter nữa, hả? Đứng dậy, ngay.”

“Thưa giáo sư,” Malfoy hăng hái nói, “Giáo sư Umbridge, con nghĩ rằng vài người trong Đội nên đi cùng với giáo sư để canh chừng...”

“Ta là một công chức đầy đủ chất lượng của Bộ, Malfoy, trò thật sự nghĩ rằng ta không thể xử lý hai đứa trẻ vị thành niên không có đũa phép một mình được à?” Umbridge hỏi lại lạnh lùng. “Trong bất cứ trường hợp nào, có vẻ như là cái vũ khí này là thứ gì đó mà học sinh không nên nhìn thấy. Các trò nên ở lại đây cho tới khi ta quay lại và hãy đảm bảo rằng không đứa nào trong số chúng nó — mẹ ra hiệu về phía Ron, Ginny, Neville và Luna “ — trốn thoát.”

“Vâng ạ,” Malfoy nói, vẻ mặt hờn dỗi và thất vọng.

“Và hai đứa bọn mi hãy đi trước và chỉ cho ta đường,” Umbridge chỉ cây đũa phép vào Harry và Hermione. “Nào đi.”